

STRĂLUCIRE, CĂLDURĂ, SUNET FRUMOS, EXPRESIE – interviu cu baritonul GEORGE PETEAN

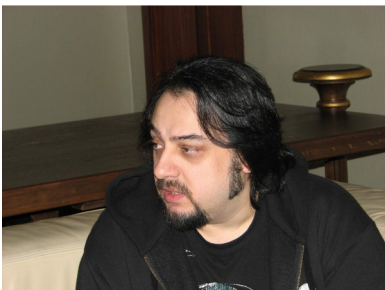
(Costin Popa – 7 aprilie 2014)

Verdi, în primul rând

Costin Popa: Interviul anterior l-am făcut la Paris, după un spectacol cu „Bărbierul din Sevilla” de Rossini. Au trecut șase ani de atunci. Ce s-a petrecut între timp în cariera ta de bariton?

George Petean: Am debutat în câteva roluri noi, cum a fost Ducele de Alba din opera omonimă de Donizetti, în limba franceză. A fost o premieră mondială întrucât opusul nu fusese terminat de autor, ci recent de compozitorul italian Giorgio Battistelli. S-a reprezentat la Anvers în 2012 sub bagheta maestrului Paolo Carignani. După care am debutat în rolul titular din „Simon Boccanegra” de Verdi cu maestrul Riccardo Muti la pupitrul ansamblurilor Operei din Roma. În general, cam la șase luni cânt într-un rol nou.

C. P.: Observ că Donizetti ți-a intrat în preocupări, ceea ce înseamnă belcanto; abordezi și Verdi, deci intenționezi să continui pe această linie cu roluri mai intense, așa cum sunt în „Rigoletto” sau „Bal mascat”?

G. P.: Rigoletto este un personaj pe care l-am interpretat pentru prima oară la Opera din Monte Carlo iar în stagiunea aceasta l-am cântat destul de mult, în Mexic, la Bayerische Staatsoper din München, la Hamburg și Strasbourg. Patru producții diferite în ultimii doi ani. De fapt, cânt mai mult Verdi și așa doresc, să mă stabilesc încet-încet în repertoriul verdian, pentru că maestrul de la Busseto a scris puțin mai înalt pentru glas.

Eu sunt un bariton liric cu acute, dar nu pot să mă definesc chiar ca bariton verdian pentru că acesta trebuie să aibă și capacitatea dramatică a vocii pentru a cânta roluri ca Nabucco, Macbeth, Amonasro, Iago, pe care încă nu le abordez. Voi debuta în „Nabucco” dar nu în celelalte, de extrem dramatism. Oricum fac foarte mult Verdi pentru că în acest an am cântat în „Rigoletto”, am mai cântat și voi mai cânta în „Traviata” și „Simon Boccanegra”. Stagiunea viitoare voi relua „Bărbierul din Sevilla” și voi debuta în trei noi roluri verdiane: Miller din „Luisa Miller” la Hamburg, Don Carlo din „Ernani” la Liège iar pentru 2017 se discută cu Opera din Monte Carlo pentru „Nabucco”, așa cum spuneam. Peste doi-trei ani voi debuta și în „Puritanii” de Bellini, la Zürich, sub bagheta maestrului Fabio Luisi.

C. P.: Așadar, a fost Donizetti, continuă Rossini și mult Verdi, apare Bellini... Foarte potrivit repertoriu. Vorbind despre construcția carierei tale, cam în cât timp estimezi că vei renunța la rolurile mai lirice pentru a aborda personaje mai dramatice.

G. P.: Nu cred că voi abandona vreodată rolurile lirice, pentru că belcanto înseamnă cântul frumos, prin care scoți din voce cea mai bună calitate posibilă. Înseamnă strălucire, căldură, sunet frumos, expresie.

C. P.: Așteptam răspunsul... Sunt atributele tale.

G. P.: Pentru rolurile dramatice va fi nevoie de accente dramatice, în fond asta face diferența între a fi dramatic și liric. Este vorba de niște accente. Sigur că fiecare rol are și o anumită culoare vocală. De exemplu, este clar pentru mine că Scarpia, un dictator care a urât întreaga lume și a încercat să facă tot răul posibil, un personaj care iubește puterea și nu poate trăi fără ea, trebuie să aibă în voce toate aceste contururi caracteriale. Ei bine, eu sunt un om cald, generos și bun la suflet, care nu mă pot vedea în haina lui Scarpia. Dacă l-aș interpreta, sunt convins că n-ar fi la cel mai înalt nivel posibil. Din acest motiv nici nu mi-l doresc și n-am să încerc niciodată să-l creez. S-ar putea să-l încerc cândva... pentru mine, dar niciodată nu cred că va fi unul dintre rolurile mele bune, precum Rigoletto, Figaro sau Boccanegra.

Secretul – tehnica vocală

C. P.: Cum faci să-ți menții brilianța vocii, am observat-o în cavatina lui Figaro din „Bărbierul din Sevilla” la recentul concert de la Ateneul Român?

G. P.: Eu cred că am învățat foarte multe datorită faptului că, în ultima perioadă, mai și predau lecții unor colegi de-ai mei, aceluia care mă roagă să-i ajut. Cred că explicația este tehnica vocală. Lucrul cel mai bun pentru voce este să fii foarte bine pregătit tehnic; unui sportiv, dacă este în foarte bună condiție fizică și se încălzește foarte bine înaintea unui meci, în mod normal nu are ce să i se întâmple, doar neprevăzutele accidente sau faulturi în joc. Am observat similitudini și la dansatori, întrucât baletul este aproape o artă sportivă, se bazează foarte mult pe fizic, pe construcția musculară. Se ajunge la concluzia că, de fapt, cu cât ești mai bine pregătit fizic cu atât rezisti mai mult și poți să faci o performanță mai mare. La fel și în cântat, cu cât cânti mai bine, mai mult, cu atât glasul este în formă mai bună, pentru că este vorba despre elasticitatea vocală, pe care dacă reușești să o menții, este unul dintre cele mai importante lucruri.

C. P.: Ai atins puțin problema profesoratului...

G. P.: În următorii 20 de ani nu se pune problema, pentru că vreau să cânt. Dar să fac un masterclass ici-colo, cu mare plăcere, în timpul liber. Și de fiecare dată când mă întorc în țară, la Cluj sau chiar și la București, de ce nu? Când colegii mă roagă și am vreme, fac treaba aceasta cu mare bucurie, îi ajut cu sfaturi, dacă pot.

Lucrul cu maestrul Riccardo Muti, o revelație

C. P.: Ai lucrat cu maestrul Riccardo Muti. Cum te-a ghidonat pentru a intra în pielea unui personaj foarte dificil, în primul rând din punct de vedere psihologic, Simon Boccanegra?

G. P.: Când m-am întâlnit cu maestrul Muti, deja lucrasem rolul cu maestrul Giorgio Zancanaro, profesorul meu de canto, celebrul bariton verdian. Studiasem cu dânsul patru săptămâni în vară și încă trei înainte de a începe repetițiile la Roma. Împreună am „pus în glas” rolul și am rezolvat cele 2-3 probleme vocale. Concomitent am aprofundat textul, mesajul lui. Așa că în momentul întâlnirii cu maestrul Muti a mai fost nevoie doar de câteva retușuri pentru a pune efectiv rolul în cea mai bună valoare posibilă.

Maestrul Muti este un extraordinar de mare muzician, un om super inteligent, este o onoare și o plăcere să pășești în jurul lui. Pe maestrul Muti este interesant nu numai să-l vezi cum dirijează și cum lucrează cu cântăreții, ci să-ți dai seama că este un om care știe regie la fel ca un regizor, în paralel cu muzica. Nu există notă în partitură al cărei sens să nu-l dea, apreciind că ea este scrisă ca să fie prezentată într-un fel sau altul. Este un lucru foarte important, care din păcate se pierde în alte situații. Ceea ce este de apreciat la maestrul Muti este profunzimea cu care abordează lucrurile, pentru că am colegi dirijori cu care am cântat la Hamburg și în alte locuri care nu-și iau timpul necesar pentru a studia o partitură la nivelul de a pătrunde în expresia conținută în notele respective.

C. P.: Se face muzică mult prea în grabă?

G. P.: Da, câteodată și mie nu-mi place. Am avut norocul că l-am întâlnit pe maestrul Muti ca să ajung la aceeași concluzie și să-mi confirm faptul că este nevoie de o abordare profundă pentru ca lucrurile să iasă perfect.

C. P.: Mare minuțiozitate...

G. P.: Da, este extraordinar să-l vezi pe maestrul Muti lucrând, să simți culorile pe care le cere orchestrei, de exemplu anumite teme la violoncel care exprimă dragoste sau tristețe sau melancolie; la fel, pe coriștii care cântau cu voci puternice, briliante este senzațional să vezi cum i-a făcut să sune mai degrabă asemănător unei orgi. Sau în ce nuanță de piano a început spectacolul „Simon Boccanegra”, un piano pe care nu l-am auzit niciodată la o orchestră, care nu ține numai de intensitate, ci și de culoarea lui, de modul în care vioara atacă cu sunet învăluitor, cald și frumos. Sunt lucruri pe care nu le-am mai auzit înainte de întâlnirea cu maestrul Muti. A fost o plăcere, o revelație, mi-aș fi dorit să dureze mai mult.

C. P.: Vei continua colaborările cu maestrul Muti?

G. P.: Da, în luna aprilie avem la Roma trei săptămâni de repetiții, după care în mai zburăm în Japonia și cântăm din nou „Simon Boccanegra”, cu ansamblul Operei din Roma.

„Revin cu mare drag în România”

C. P.: O revenire în România, după concertul de la Ateneu și „Rigoletto” la Cluj-Napoca?

Costin Popa și George Petean

G. P.: Pe 5 mai am un concert la Cluj, în cadrul Festivalului Viva Vox, împreună cu colegul și bunul meu prieten Ramón Vargas, unul dintre cei mai mari tenori din lume. Va fi o seară extrem de importantă, alături de soprana Brigitta Kele, de care se leagă multe speranțe: a plecat din Cluj, are o voce extraordinară și este o fată extraordinar de frumoasă. Are absolut toate calitățile pentru o mare carieră. Deja a cântat la Opera din Paris, este angajată la Opera din Düsseldorf, va cânta la Covent Garden. Concertul va fi foarte frumos și special și... foarte drag inimii mele, aflându-mă din nou în orașul meu natal, pe scena Operei în care am învățat să iubesc arta lirică.

C. P.: La București?

G. P.: Cu mare drag, atâta că trebuie să găsim o perioadă liberă. Să vedem ce se poate organiza, cum se poate organiza. Eu sunt extrem de ocupat, pentru că atunci când am venit la Cluj pentru „Rigoletto”, avusesem 15 zile libere. Vă dați seama, terminasem în 28 februarie la Monte Carlo, și până în 15 martie am cântat un concert la București și un spectacol de operă la Cluj. Pe 17 martie a fost prima repetiție la Hamburg, urmată de spectacole, după care am plecat direct la repetiții la Roma, apoi vin direct la Cluj să cânt. După Cluj, merg direct la Roma pentru a zbura în Japonia; când mă întorc, plec la Zürich să cânt „Traviata”, apoi iau avionul și zbor în Mexic unde ajung cu 2 săptămâni mai târziu la repetițiile cu „Trubadurul” și „Boema”, alături de Ramón Vargas. Urmează puțină pauză în vacanța de vară când, oricum, stagiunile sunt închise și în România, după care, fără întrerupere, până în decembrie voi fi la Operele din Viena și Hamburg. Deci e greu să găsim un termen cât mai apropiat în care să fiu liber.

C. P.: Sper să găsești o fereastră...

G. P.: Cum am spus, vin cu mare drag.